

Τὰ πολλὰ κομπλιμέντα. Ὁ ἐκ Παρισίων διαπρεπὴς ἰατρὸς καὶ ἐξοχος μουσικὸς Δρ. Vivier, στενάτατος φίλος τοῦ Ῥοσσίνι καὶ λιαν γνωστὸς ἐν Παρισίοις διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἀστειότητάς του, προσεκληθῆν ἡμέραν τινὰ εἰς γεῦμα ὑπὸ τινος φιλομούσου καὶ λιαν πλουσίου ἀλλὰ φειδωλοῦ ἀνδρός. Ἐκ τῆς εὐτραπέλου καὶ ἀβραῶς συμπεριφορᾶς τοῦ ἱατροῦ ἡ οικογένεια ἔμεινε κατευχαριστημένη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, ὅτε ὁ ξένος ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ οικοδεσπότης καὶ ἡ οικοδόσποινα παρέκάλεσαν αὐτὸν νὰ τοὺς τιμᾷ ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερα διὰ τῆς παρουσίας του. «Θὰ εὐρίσκετε πάντοτε τὸ πιάτο σας ἔς τὸ τραπέζι μας, νὰ σᾶς περιμένῃ, ὅταν ἔρχεσθε» ἔλεγον ἀμφοτέρωι πρὸς αὐτόν.

«Πάντοτε;» ἠρώτησεν ὁ Vivier «θὰ τὸ λέγετε βέβαια μεταφορικῶς.»

«Ὅχι, καθ' ὅλον! Δὲν εἶμαστε ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ κάνουν μόνον κομπλιμέντα. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ θεωρῆτε τὸ σπῆτι μας ὡς ἰδικὸ σας καὶ νὰ ἔρχεσθε νὰ γευματίζετε μαζὴ μας, ὅταν ἀγαπάτε. Θὰ χαίρωμετα πολὺ νὰ σᾶς βλέπουμε κάθε ἡμέρα ἔς τὸ τραπέζι μας.»

«Τὸ λέγετε σπουδαίως;»

«Βεβαίως, θὰ ἔχωμε μεγάλην εὐχαρίστησιν.»

«Καλὰ λοιπὸν, ἀφοῦ εἶσατε τόσο φιλοφρονητικοί, δὲν θὰ παραλείψω . . .»

«Σᾶς παρακαλοῦμεν πολὺ! Χωρὶς κομπλιμέντα, μὲ ὅλον τὸ θάρρος.»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Δρ. Vivier ἦτο παρὼν εἰς τὸ γεῦμα.

«Βλέπετε; ἔλαβα τὴν πρόσκλησίν σας κατὰ γράμμα» εἶπεν εὐεχόμενος εἰς τὴν αἰθουσαν.

«Ἄ λαμπρότατα! ἐξάριστα!» ἐφώνησεν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας, καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης φιλοφροσύνης, θαυμάζοντες συνάμα ἐνδομύχως διὰ τὴν ιδιόρρυθμον ταύτην συμπεριφορὰν τοῦ ἱατροῦ. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ ἰατρὸς ἦτο ἀκόμη ζωηρότερος καὶ διασκεδαστικώτερος ἢ τῆ προτεραία, καὶ ἀναχωρῶν ἀφήκεν εἰς τὴν οικογένειαν τὰς ἀριστὰς ἐντυπώσεις.

Τὴν τρίτην ἡμέραν εἰσῆλθεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν οικοδεσπότην μετ' ὄλης τῆς φαιδρότητος καὶ εὐθυμίας: «Βλέπετε μὲ πόσῃ ἀκριβείαν φυλάττω τὴν ὑπόσχεσίν μου; Δὲν ἔρχομαι ἀκριβῶς ἔς τὸ λεπτό; Ἄλλὰ φαίνεσθε ἐκπληκτοί. Μήπως δὲν μ' ἐπεριμένετε;»

«Ὁ βέβαια, μᾶς κάνετε μεγάλην εὐχαρίστησιν» ἀπήντησαν ὁ οικοδεσπότης καὶ ἡ οικοδόσποινα μετὰ βεβιασμένου μειδιήματος.

«Εἶσατε πολὺ φιλόφρονες,» ἀπήντησεν ὁ Vivier καὶ καθίσας εἰς τὸ τραπέζι ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ὡς πρότερον, νὰ γελᾷ καὶ νὰ ἀστειεύεται, προσποιούμενος ὅτι δὲν παρετήρει καθόλου τὴν ὀλιγολογίαν καὶ ἀδιαθεσίαν τῶν ξενιζόντων αὐτόν. —

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὁ ἐπιμονος συνδαιτυμῶν ἦτο παρὼν. Ἄλλὰ τῶρα πλέον ὁ οικοδεσπότης καὶ ἡ οικοδόσποινα οὐδόπως προσεπάθησαν ν' ἀποκρύψωσι τὴν δυσάρεστον ἐκπληξίν, ἣν προῦξένησεν αὐτοῖς ἡ παρουσία του. Ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετὰ προφανοῦς ψυχρότητος καὶ ἐπιφυλακτικότητος, ὁ δὲ Vivier, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης μεταβολῆς, ἠρώτησε μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀδωότητα, ἀν ἀνέβη τι δυσάρεστον εἰς τὴν προσφιλεστάτην οικογένειαν.

Δὲν μᾶς συνέβη κανὲν δυσάρεστον» ἀπήντησεν ἡ κυρία ψυχρῶς. «Λυποῦμαι μόνον ὅτι θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς ὅ,τι τύχη. Σήμερα τὸ γεῦμά μας εἶνε πολὺ μέτριον, καὶ αὐτὸ μὲ βάλλει εἰς ἀμηχανίαν ἀπέναντι ἐνὸς ξένου.»

«Ἄ, ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐπεριμένετε· ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε δι' αὐτὸ· εἶμαι πολὺ ὀλιγαρκής,» εἶπεν ὁ Vivier καὶ καθίσας μὲ ὄλον τὸ θάρρος, ἔφαγε μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἀστειότητάς του, χωρὶς νὰ δυσαρτεσθῆ καθόλου ἐκ τῆς ψυχρότητος καὶ σχεδὸν ἐντελοῦς σιωπῆς τῶν παρακαθημένων. Στραφεῖς δὲ μάλιστα πρὸς

τὴν οικοδόσποιναν εἶπεν εὐγενῶς: «Δὲν ἐννοῶ τί ἠθέλετε νὰ ἤπτε προτιότερα μὲ τὰς λέξεις «τὸ γεῦμά μας εἶνε μέτριον»: ἀπ' ἐναντίας εὐρίσκω ὅτι τὰ φαγητὰ σήμερον εἶνε ἐπ' ἴσης ἐκλεκτὰ ὅπως καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας.»

Τὴν πέμπτην ἡμέραν μόλις ὁ Vivier εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξώθυρον τῆς οἰκίας, ὁ θυρωρὸς τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ λέγων, «ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Β . . . δὲν γευματίζουσιν σήμερον ἔς τὸ σπῆτι.»

«Καλὰ, ἀλλὰ ἔχθες ἐλησμόνησα κατὰ τι καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρω,» εἶπεν ὁ Vivier καὶ χωρὶς καθόλου νὰ σταματήσῃ ἀνέβη μετὰ σπουδῆς τὴν κλιμακα, καὶ διαβάς ταχέως πλησίον τοῦ ἐκπληκτοῦ ὑπηρετοῦ εἰσῆλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φαγητοῦ, ἐνθά τὰ μέλη τῆς οικογενείας ἦσαν συνηθροισμένα περὶ τὴν τράπεζαν. «Ὁ θυρωρὸς σας εἶνε πολὺ βλάξ,» εἶπε πρὸς τὸν χάσκοντα ἐκ τῆς ἐκπληξῆς οικοδεσπότην· «ἠθέλε καὶ καλὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν γευματίζετε σήμερον ἔς τὸ σπῆτι! Ἐγὼ ὅμως ἐκατάλαβα ἄμεσως ὅτι κατὰ παρενόησιν θὰ εἶνε ἔς τὸ μέσον, καὶ ἦλθα. — Ἄλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί ἔχετε; τί σας συνέβη; κανένα δυστύχημα; Εἰπέτε μου, νὰ σᾶς παρηγορήσω.»

Ὁ Vivier καθ' ὅλον τὸ γεῦμα δὲν ἔπαυε νὰ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ αἰτίου τῆς λύτης των. Ἄλλὰ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐξερράγη αἰφνης εἰς ἀβεστον γέλωτα. «Βλέπετε, κύριοί μου, ποὺ καταντοῦν τὰ πολλὰ κομπλιμέντα, ὅταν τὰ πάρη κανεῖς κυριολεκτικῶς καὶ κατὰ γράμμα; Σήμερα μὲ ἐδιώξατε διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ αἴριο θὰ μ' ἐπετοῦσατε ἀπὸ τὴ σκάλα. Σᾶς χαίρωτε λοιπὸν καὶ καλὰς ἀντάμωσες!»

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περὶ ἐλημοσύνης λόγου. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς κοινότητος τῶν Μεθοδιστῶν ἐν Νέα Ὀρλεάνῃ εἰσῆλθε κατὰ τὴν κυριακὴν νέος τις κομψὸς ἐνδεδυμένος καὶ παντελῶς ἄγνωστος εἰς τοὺς ἄλλους ἐκκλησιαζομένους καὶ ἡκροῶτο μετὰ συντόνου προσοχῆς καὶ βαδυστάτης ἐλθαβείας τὸν περὶ ἐλημοσύνης λόγον τοῦ ἱεροκήρυκος. Μετὰ τὸ κήρυγμα ὁ νεανίας οὗτος ὅλως συγκινημένος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ βαλάντιόν του καὶ λαβῶν ἐν χρυσοῦν νόμισμα καὶ τινὰ ἀργυρὰ ἔθηκεν αὐτὰ εἰς τὸν πῖλον τοῦ καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ζητῶν διὰ παρακλητικὸν βλέμματος νὰ παρακινήσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς ὅμοιαν γενναιοδωρίαν. Οἱ ἐνορῆται, βλέποντες τὰ μεγάλα νομίσματα ἐν τῷ πῖλῳ, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ δώσωσιν ἕκαστος ὅσον ἠδύνατο περισσότεραν ἐλημοσύνην εἰς τὸν νεανίαν, ὅστις μετὰ τοσαύτης γενναιοτήτος ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τοσοῦτον ἀγαθοῦ ἔργου. Ὁ ἱερεὺς ἰδὼν τὸν ἄγνωστον νεανίαν νὰ περισυλλέγῃ τὰς ἐλημοσύνας τῶν πιστῶν ἐξεπλάγη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ θεωρήσας τοῦτο ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ κηρύγματός του καὶ παρατηρήσας τὰ προσφερόμενα γενναῖα δῶρα, οὐδόπως ἠγαναθίσθη. Ἄλλ' ὁ κομψὸς ἐκεῖνος καὶ φιλεύσπλαγχος νεανίας, ἀφοῦ συνέλεξε τὰ χρήματα, ἀντὶ νὰ πορευθῆ πρὸς τὸ ἱερὸν ὅπως τὰ παραδώσῃ, ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας καὶ πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τῶν δρομῶντων διὰ νὰ τὸν συλλάβωσιν ἔγεινεν ἀφαντος.

Αἰνιγματώδης ἀλληλογραφία. Φρειδερίκος ὁ μέγας ἦτο ὡς γνωστὸν μέγας λάτρης τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας καὶ διετήρει φιλικωτάτας σχέσεις πρὸς τὸν Βολταῖρον. Ἠμέραν τινὰ ἔγραψεν αὐτῷ ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ Sanssouci τὴν ἐξῆς βραχυτάτην καὶ αἰνιγματώδη ἐπιστολήν! « $\frac{P}{venez \text{ à } \frac{6}{100}}$ ». Ὁ Βολταῖρος μετὰ βραχείαν σκέψιν ἐνόησε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀπήντησε πρὸς τὸν Φρειδερίκον διὰ τῆς ἐξῆς ἐπι βραχυτέρας ἐπιστολῆς: «G. a.», ἣν ὁ βασιλεὺς ἐνόησας ἐχάρη μεγάλως. Ἡ λύσις τῆς αἰνιγματώδους ταύτης ἀλληλογραφίας εἶνε ἡ ἐξῆς: ἡ ἐπιστολὴ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου ἔλεγε «Venez souper à Sanssouci» (= venez sous p à cent sous six), ἡ δὲ τοῦ Βολταῖρου ἐσήμαινε: «J'ai grand appetit» (= g grand, a petit).